

FÓLDAL ARS POETICA ELÉRHETŐSÉG LINKEK KIK VAGYUNK? KEDVENCEKHEZI KEZDŐDALNAKI

Rovatok

Címlap

Ma történt

Kiss Sándor: A "LÁRMÁS ANTISZEMITIZMUS" (1923)

antidogma.hu, h, 2010/02/01 - 21:05 [Para-PC](#)

"Utálok a lármás antiszemizizmust." Gyakorta halljuk mostanában ezt a szólást, kivált ama front felől, amelynek egyik szárnyán imádkozó nagyurak, a másikon istenkáromló bolsevikok állanak, közben pedig a zsidócsahosok tarka serege rajzik. Mivel fajtánknak végzetes hajlama van minden üres szólam beszajkózására, ez a szólás is egyre nagyobb népszerűsége kezd szert tenni. Ha elejét nem vágjuk, ez a három szócska hamarabb fogja leszerelni a "keresztény nemzeti újjászülítés" mozgalomát, mint akár a zsidók aknamunkája, akár a saját erendődő gyengesége. Ezért érdemes lesz mögé nézni: mennyit ér, honnan jön, mire törekszik?

Valószínű, hogy az antiszemita agitátorok munkáját, szószéken és újságban, nevezik lármás antiszemizizmusnak. Azokét a rajongó magyarokét, akik ráeszméltek a zsidókérdés iszonyatos veszélyére és több átérzéssel, mint átértéssel, de mindenesetre önzetlenül igyekeznek a népet faji öntudatra ébreszteni. Ha sivár jelenünknek vannak hősei, bizonyára ezeket a fiatal agitátorokat kell annak tisztelnünk, akik rászánták magukat a történelem legnagyobb és legbosszúállóbb hatalmassága ellen harcot viselni és kitették magukat a zsidóparazitizmus ördögi cselvetéseinek, amely minden eszközzel rendelkezik az orgyilkoságtól kezdve a törvényesen alkalmazott kötélen és börtönön keresztül a becsületrablásig. Jelen küzdelmünknek ezen hőseit akarja megcsúfolni a saját fajvéreik részéről ez a megvető kiszólás: "utálok a lármás antiszemizizmust".

Vajon, kiknek is terhes olyan nagyon a lármás antiszemizizmus? A politikus nagyrófkoknak, a szocialista és kapitalista zsidócsahosoknak és természetesen: a zsidóknak. Hogy a grófi, polgári és proletár zsidócsahosoknak, csak az imént átnyergelt kurzuskeresztényeknek inyuk ellen van a lármás antiszemizizmus, azon senki sem csodálkozhat. Nem képzeltető olyan antiszemita agitáció, amely átkot ne szórna a liberális korszak zsidócsahosaira, valahányszor tetemre hívja a zsidókat a leterített Magyarországon mellé. Érthető tehát, ha a politikai nagyrófkok és a vezető proletárok utálják a lármás antiszemizizmust. Kicsoda az, aki gyönyörűséggel hallgatja, midőn bűneit fejére olvassák? Könnyű a zsidók ellen lármázni a fiataloknak, akik még ártatlanok ezeréves hazájuk szétdarabolásában s a harctéren serdültek férfivá; de miként hánytorgassák a zsidók bűneit azok a vén liberális zsidócsahosok, akik ennek az irtóztató pusztításnak még ezelőtt három-négy esztendővel a legserényebb cselekvői voltak, ki-ki azon a helyen, ahová a zsidószítás állította. Bizony kevés köztük az annyira jellemes férfi, hogy belátva múltja bűneit, őszinte megbánásra képes volna. Ellenben akad olyan vén szegycintelen, aki felmászva a maga roskasztotta omladék tetejére, kevély nagyképűséggel, becsmélő tanácsokat oszt az újraépítésben serénykedőknek, mint nagyidőket élt nemzetbölcs.

De hát milyen antiszemizizmust nem utálnak a nyílt és titkos zsidócsahosok? Amikor még divatban volt a dőzsölő láncosok és csempészeket kiverni a mulatókból és kávéházakból, akkor ugyanezek a bércenkek minden botütésre fölajdultak, jogrendet és európai közvéleményt emlegetve. Tehát utálják a botos antiszemizizmust is. Amikor a kormány egy vagy más közszállítáznál nem részesíti előnyben a zsidó vállalatokat és a keresztény vállalatoknak is merészel kedvezést juttatni, akkor ugyanezek a prókátorok jajveszékelnék a kormány egyoldalú kedvezései miatt, emberi jogokat, egyenlő elbánást követelve. Tehát utálják a gazdasági antiszemizizmust is. Mégis van egy, amiben valamennyien megnyugszanak: a zsidók is, a bolsevikok is, a grófok is: az imádkozó antiszemizizmus. A zsidóknak azért tetszik, mert nem veszélyes; a bolsevik zsidócsahosoknak azért, mert ez úgysem fogja megnyerni soha az éhező százazreket; végül a mágnások azért rajonganak az imádkozó antiszemizizmusért, mert ez nem hánytorgatja a liberalizmus bűneit és arra még ők is elég vakmerők, hogy a zsidók szeme láttára, tüntetően vallásos lelki gyakorlatokat végezzenek. **Az imádkozó antiszemizizmus abban látja minden feladatát, hogy a hitéletet elmélyítse, a megrendült vallásosságot helyreállítsa, a felekezeti öntudatot kifejlésze és a felekezeteket összeveszítse. Valamennyi törekvése egészen veszélytelen a zsidókra, a legutóbbi pedig valóságos istenáldás rájuk. Az imádkozó antiszemizizmusnak szószólói mágnások és kapitalista kurzus**

Február 13.

1278. február 13. III. Miklós pápa parancsára elevenen megégetnek 160 eretneket a veronai amfiteátrumban. Az áldozatok azok közül az albigensek (katharok) közül kerültek ki, akik Provence-ból menekültek olasz földre az ellenük folytatott két véres kereszties hadjárat után.

1547. február 13. A szicíliai luteránusok elleni nagy autodafé keretében Palermóban élve befalazásra ítélnék egy eretneket. Akkoriban III. Pál személyében egy hitetlen pápa foglalta el Krisztus földi helytartójának trónusát.

1590. február 13. III. Gyula pápa inkvizíciójának parancsára Rómában felakasztják az eretnekségben bűnös Lorenzo dell'Aglio da Soncino frátert.

1928. február 13. A magyar egyetemista ifúság tüntetést rendez az 1920-as numerus clausus törvény enyhítése ellen (a felsőház azonban március elsején mégis elfogadja az 1928:XIV. törvénycikket, amely eltörli az egyetemi felvételeknél a „népfajok és nemzetiségek” szerinti korlátozást), és október 15-25. között megismétli a tiltakozó akciót.

1945. február 13. Az angolszász légierő porig bombázza Drezda városát, legalább 250 ezer polgári személy halálát okozva. „Drezda: ilyen hely nem létezik többé”, dicsekedett a terrortámadást követően Arthur „Bomber” Harris, a brit légierő főparancsnoka. Katonailag Drezda elpusztításának semmi értelme nem volt, csupán az angolszászok hatalmi demonstrációját szolgálta. Az angol propaganda igyekezett a Coventry elleni 1940. november 14-i német támadásra adott válaszként beállítani Drezda lerombolását. Az angol város bombázásakor azonban mindössze 554-en vesztették életüket, ráadásul a RAF már jóval ezt megelőzően is támadott német polgári célpontokat, például alig két nappal után, hogy a britek hadat üzentek Németországnak, 1939. szeptember 5-én lebombázták Wilhelmshaven és Cuxhaven sűrűn lakott, belső városrészeit. „Drezda lerombolása az emberiség elleni büntettek egyike volt, amelynek okozót Nürnbergben vád alá kellett volna helyezni, ha az a bíróság nem a szövetségesek bosszújának pusztá eszköze lett volna”, írta utóbb Richard Crossmann brit munkáspárti politikus. A Drezda elleni "bomba-holokauszt" a legrövidebb idő alatt elkövetett, legkegyetlenebb és legtöbb áldozatot követelő tömeggyilkosság az emberiség történelmében.

1974 február 13. A Szovjetunió

- Aktualitás
- Saulizmus
- Neosaulizmus
- Mohamedizmus
- Soá-mánia
- Reáltörténelem
- Para-PC
- Nonkonform naptár
- Ad horrendum
- Bibliotéka
- Galéria és Humor
- Varia
- Alain de Benoist
- Guillaume Faye
- Határ Győző
- Videóár

Keresés

Keresés

Hírlevél

Iratkozzon fel hírlevelünkre!

Email cím: *

- Feliratkozás
- Leiratkozás

Beküldés

Belépés

Felhasználói név: *

Jelszó: *

Belépés

- **Felhasználó létrehozása**
- **Elfelejtett jelszó**

Navigáció

- **Friss tartalom**
- ▶ **Hírolvasó**

keresztények, mert tudva van, hogy a gondtalan jólét mindenkor szeretett imádkozni, mivelhogy rá is ért mindenkor. Ám azzal nem számolnak az imádkozó antiszemita, hogy a nélkülözö munkás és a nyomorgó tisztviselő, kinek napjai reggeltől másnap reggelig megélhetési gondokkal és leírhatatlan keserűségekkel, lázadó bosszúérzéssel vannak megtöltve, nem ér rá túlvilági dolgok felől töprengeni, sem nyugalma nincs ahhoz, hogy lelki gyakorlatokat végezzen. **Az imádkozó antiszemitizmust a közéletben bámulatos megértéssel és csodálatos telitalálattal keresztény gondolatnak nevezik. Ez a mázsás súlyú szakkifejezés maradék nélkül kimeríti az egész programot, amit az imádkozó antiszemita hajlandók és merészek megvalósítani: a keresztényt is, a gondolatot is.** Képzeltető, milyen magával ragadó ígérő ereje van ennek a sokat ígérő programjelzőnek a kiuzsorázott parasztra, munkásra és tisztviselőre: "keresztény gondolat". Valóban ezeknek az agyonrobotolt millióknak nincs is manapság sürgősebb követelésük, mint valamilyen fajta gondolatot, mondjuk: keresztényt, megvalósulva látni.

Miután megismertük, milyen antiszemitizmus az, amit az imádkozó antiszemita elfogadnak, lássuk közelebről, mi az, amit elvernek: a lármás antiszemitizmust. Van-e valami értéke a keresztények szempontjából, árt-e valamennyit a zsidóparazitizmusnak? Képzeljünk el a könnyebbesség kedvéért egy vidéki várost, amelyben minden a zsidóliberalizmus szellemében történt emberemlékezet óta. A polgármester, a rendőrkapitány, a képviselőtestületi tagok kilencven százalékban zsidócsahosok vagy zsidók. Mindenkinek van háziszidaja, minden újságolvasó zsidó lapot olvas, az úri családok könyvespolcain Bródy- és Molnár-regényeket találunk, színházban csak a romboló zsidó daraboknak van kelete. A fiatalok zsidókkal összefogva kabarékat rendez, kuplékat énekel, divatos szteptáncot jár és ükapái magyar zenéjét, magyar nótáit és magyar táncait gúnyos lekicsinyléssel mellőzi. Az ügyvédi és orvosi foglalkozást zsidók folytatják. A munkások zsidó földes úrnál dolgoznak, kereskedelem címén zsidó népnézűzők fosztogatják a népet és ezek vásárolnak össze minden házat a piactér körül. Kérdés: miként lehet az ilyen levegőben "kereszténykurzust" csinálni? A tömeg felvilágosításának, irányításának a parlamentáris államforma mellett nincsen más eszköze, mint a lármás agitáció. **Vagy meghagyjuk a tömeget olyannak, amilyen és tovább tűrjük a zsidóparazitizmus rombolását: akkor valóban nincs szükség lármás antiszemitizmusra. Vagy öntudatra akarjuk ébreszteni és önvédelemre a népet, az meg nem sikerül lármás antiszemitizmus nélkül.** A világ minden társadalmában, minden politikai és társadalmi mozgalmában ezt az egyetlen eszközt használják a tömeg irányítására: a lármás agitációt újságban és szószéken. Akinek ez nem tetszik, lemond arról a céljáról, hogy a tömeget befolyásolja, irányítsa és átengedi a teret másoknak. A lármás agitáció szalonképtelennek tűnhet pl. egy Apponyi grófnak (ámbar a forradalmat előkészítő választójogi agitáció nem lehet szalonképtelen neki), mivel hogy a zsidók megbüntetnék érte; de az, hogy némelyek nagyképűsködő ízlésük miatt nem végezhetik, még nem jelenti azt, hogy megvetendő vagy elítélendő volna. Különös, hogy a zsidószocialistáknak soha senki nem hányja szemükre a szüntelen lármás agitációt, pedig ez az agitáció tele van hazugsággal, tettetéssel, népcsalással. A nagygrófok nem emlegetik, hogy utálják a zsidószocialista lármás agitációt, pedig már belecsömörölhettek vagy ötven év óta. Ezt nem utálják (legfeljebb csak helytelenítik), mert zsidó uszítóik ezt nem sugalmazzák nekik. Ők csak a lármás antiszemitizmust utálják, ami a zsidóparazitizmus ellen igyekszik fölvertetni fajtájukat.

Parlamentáris államban semmiféle lényeges reformot nem lehet csinálni a tömeg támogatása nélkül. A tömeget pedig csak lármás agitációval lehet belelovalni egy új korszellembe, minthogy senki sem szegődik új irányhoz csak azért, mert annak üdvözítő voltát megálmodta és csak igen kevesen azért, mivel tudományos fejtegetésekből meggyőződtek annak igazáról. Próbáljon meg valaki egy liberális társadalomban keresztény lapokat propagálni előzetes, lármás agitáció nélkül: kilöki minden házból, mint klerikális reakciót. Próbáljunk szövetkezetet létrehozni: az alakul gyűlés tele lesz zsidókkal, azok viszik a szót, az igazgatóságot megtűzdelik zsidókkal és zsidócsahosokkal, akik néhány év alatt szánt-szándékkal erkölcsi és anyagi csődbe viszik a szövetkezetet. Lármás antiszemitizmus nélkül sohasem fogjuk keresztülvinni, hogy a nép bojkottálja a zsidó üzletet, a zsidó orvost, a zsidó ügyvédet. A lármátlan antiszemitáknak nincsen eszközük elérni, hogy egy liberális képviselőtestület lakhatási engedélyt ne adjon a galiciánernek, sem azt, hogy a városi fogadót ne a legtöbbet ígérő zsidó népnézűzőnek adják. Az imádkozó antiszemita sohasem érik el, hogy a város fiatalága megutálja a zsidó kultúrát és a romboló zsidó irodalmat.

Óhajtánám, hogy az imádkozó antiszemita szálljanak ki néhány hónapra egy liberális vidéki városba és próbálják megnyerni a zsidóparazitizmus jármában nyögő csürhenépet a "keresztény nemzeti megújulás" ügyének, de úgy, hogy ne kövessék el a sokszor becsmért lármás antiszemitizmus bűnét: lássuk, mire mennek vele. **Mindenesetre kívánatos volna, hogy ezek az imádkozó antiszemita vagy fejtenék már ki egyszer az ő csálhatatlan nemzetmentő módszerüket, amely lármátlanul menti meg a nemzetet a zsidóélősködéstől, vagy ha még nincs megállapítva a módszertana, legalább igyekeznének végre megállapítani. Kísérleti talajnak fölhasználhatják bármelyik magyarországi város társadalmát, mert a magyar társadalom kilenczted része még ma is a zsidóparazitizmus csürhéje.** Az ne ejtse őket tévedésbe, hogy a jelen nemzetgyűlés többségét keresztény és nemzeti programmal választották meg: azt a lármás antiszemitizmus csinálta. Hogy a lármátlan antiszemitizmus vagy pláne az imádkozó antiszemitizmus mire képes, azt majd a következő választás fogja megmutatni... A

Legfelső Tanácsának elnöksége „a szovjet állampolgársággal összeegyeztethetetlen és a Szovjetunió kárt okozó, rendszeresen elkövetett cselekményekért” állampolgárságától megfosztja és az országból kizsuppoltatja Alekszandr Solzsenyicin Nobel-díjas író. (Vö. 1922. augusztus 16.)

tömeget nem lehet megnyerni lármás agitáció nélkül. Az agitátornak pedig legalább is meg kell mondania, kik ellen és miért igyekszik keresztülvinni a szervezést. Ha nem lármázik, ha nem használ erős kifejezéseket, amelyek fölkorbácsolják az indulatot, hanem szelíd prédikáló elmékedéssel akarja megnyerni a tömeget, a nép utálatlalt fog szétoszolni és sajnálni fogja, hogy egy percét is fölládozta egy futó bolond álomkóros fejtegetéseinek. Szóval a "keresztény nemzeti megújulás" nem megy másképp, csak lármás agitáció útján. Pont ugyanúgy, ahogy a zsidószocialisták és a zsidócsahos nagygrófok csinálták a forradalom előtt a választójogi népbolondítást.

Csak a politikuskok szűklátókörűségét jellemzi, hogy még ma is bizonyítgatni kell a tömegek rendszeres uszításának fontosságát, amikor a zsidóforradalom és a bolsevik zsidó rémuralom tanulságaiból mindenki megismerhette a zsidó agitáció mérhetetlen hatalmát. Való szent igaz, hogy az én guszтусomnak is jobban megfelelné olyan társadalomban élni, amelyben mindenki becsületesen és kolostori csendben végzi a maga föladatát s nem kellene örökös iszonyattal szemlélni a társadalmi harcok egekig vereső hullámain. Ámde ezt az állapotot nem érzük el, amíg három zsidó lesz Magyarországon, mert azok közül az egyik bőrig nyúzza, a másik kettő pedig politikai és társadalmi harcokba lovalja a népet, hogy állandó legyen a zavar és a fosztogatás lehetősége. **Népünk kétségbeejtően befolyásolható, a zsidó faj pedig félelmetes befolyásoló. Amíg ez a faj a nép bizalmát élvezi, addig nem ér véget sem a fosztogatás, sem az uszítás és rothasztás, és ettől a kórságtói nem menti meg a magyar fajt sem az imádkozás, sem a hitélet elmélyítése. Társadalmunk halálosan beteg; parlamentáris viszonyok közt csak egy módja van a gyógyításnak: fölvilágosítani a népet a társadalmi kórokozók veszélyességéről, a zsidókról.**

A zsidó sohasem fogja abbahagyni a társadalompusztító munkát, mert nem tudja abbahagyni. Fosztogat, uszít, rothaszt egy percnyi szünet nélkül, nyíltan, titokban, tettel, szóval, példával, mert ez a biológiai végzete. Ha ideiglenesen a közhatalom lefékezi is az uszításait, nem nyer vele semmit a társadalom, mert akkor meg titokban sző összeesküvéseket és készíti elő a forradalmat mindaddig, amíg a közhatalmat meg nem vásárolja, aztán könyörtelenül folytatja ismét ott, ahol abbahagyta. Ez ellen a pestis ellen parlamentáris államban csak egyetlen eszköz használható némi kilátással: az antiszemita uszítás, ami a zsidóparazitizmusra ráeszmélteti a népet és ébern tartja a fajvédelmi akaratot. Azok, akiket föl tudunk világosítani a zsidóparazitizmus céljai, eszközei és eredményei felől, sem a zsidóusztók hálójába nem kerülnek olyan könnyen, sem a titkos zsidóforradalmi szervezeteknek nem lesznek könnyű prédája. Sokkal emberibb és keresztényibb cselekedet állandóan ébern tartani a nép antiszemita hangulatát, hogy ezáltal spontán bizalmatlansággal elutasítson minden zsidó befolyást, mint lefékezni a különben teljesen ártatlan antiszemita agitációt, kitenni a tudatlan népet kész zsákmányul a zsidók sátáni bűvöletének, és végűfelakasztani azon fajvéreinket, akik a zsidóvarázslat hálójába kerültek. Mihelyt lefékeztük a lármás antiszemitizmust, magára marad a zsidó forradalmi agitáció és aknamunka: a bölcs politikusaink lássák, miként fognak ezzel a Sátánnal megküzdeni. Senki se felejtse, hogy társadalmunk zsidókórságban szenved: egy ilyen minden porcikájában fertőzött társadalomnak mások az élettani törvényei, mint az egészségesnek.

Ne tessék azt gondolni, hogy a zsidókórság elleni küzdelemnek csak a lármás antiszemitizmus az egyetlen hathatós módszere; csupán az imádkozó antiszemitizmusnál ér többet, mert az semmit sem ér. Van még egy sokkal gyökeresebb módszer, de az nem viheto keresztül parlamentáris komédiák között, ezért azt nemcsak a zsidók, de az imádkozó antiszemiták is elítélik. Pedig ez a radikális kúra végrehajtható volna anélkül, hogy csak egyszer is kiejtenénk a rettegett zsidó nevet. Néhány törvény orvosolná az összes bajt. Árdragításnak legminimálisabb büntetése legyen a kényszermunka és vagyonelkobzás. Csalásnak akasztófa és vagyonelkobzás. Progresszív vagyonadó, amely érintetlenül hagyná a kis vagyont, de meghatározott szinten felül minden többletet az államnak foglalna le. Progresszív jövedelemadó, amely érintetlenül hagyná a létminimumot, de bizonyos nagyságon felül minden túlzott jövedelmet adóba foglalna le. Bizonyos arányú vagyon- és jövedelemeltitkolásért teljes vagyonelkobzás és fegyház. Bárok és mulatók lecsukása, erkölcsi cenzúra a szép irodalomra, színházra és sajtóra. Az erkölcsromboló darabok szerzőire és kiadóira kényszermunka és fegyházbüntetés. Ezt azonban csak egy **isteni vasember** tudná keresztülvinni, akinek agyában napfényes elfogulatlanság izzik és bátor volna nyakára hágni a parlamentáris bohózatnak, hogy erőhatalommal emberré tegye rabszolgacsürhévét süllyedt fajtáját.

(Forrás: A Cél, 1923)

» A hozzászóláshoz [regisztráció](#) és [belépés](#) szükséges

